

Когато старата имъ прислужница дойде да му съобщи, че го викатъ въ палата, Иоанъ и Ана изтръпнаха и се спогледнаха побледнѣли.

Дали царьтъ не бѣ узналъ нѣщо? Не бѣха ли вече злоезичници донесли до ушитѣ му страшната новина? Колко ли грозенъ щѣше да бѣде гнѣвътъ му, щѣше ли той въ буйната си ярость да пощади майката и детето? Иоанъ стана решително. Той бѣше готовъ на всичко. И макаръ, че сърдцето му биеше въ безумна тревога, той се яви предъ чичо си съ спокойно, неподвижно лице.

Царьтъ го чакаше въ работната си. Бѣше строгъ и навъсенъ.

Той накара момъка да седне, следъ това започна да се разхожда надлъжъ и наширь изъ стаята, замисленъ, съ скръстени на гърба ръце. Най-после той спрѣ предъ момъка и каза:

— Ти карашъ вече деветнадесетата година, Иоане. Утре да се случи съ мене нѣщо, вече можешъ да ме замѣстишъ. Сега въ новия походъ, който готвимъ, мисля да ти дамъ да водишъ една сотня. За това отъ утре ще почнешъ да се заемешъ по-усърдно съ копие и лѣжка. Александъръ е по-младъ отъ тебе, но е по-добъръ отъ мнозина стари войводи. Не може да се живѣе само съ мъдри книги и черковни пѣсни. Трѣбва да слѣзешъ малко на земята. Азъ съмъ намислилъ и друго нѣщо. Ако битката се свърши благополучно лѣтосъ, ще пратимъ сгледвачи на западъ да ти търсятъ нѣкоя хубава невѣста. Азъ искамъ младъ да те ожени. Чакай. Сега азъ като приказвамъ, ти само ще слушашъ. Не е чудно да имашъ тука нѣкое момиче, което да ти харесва. Това сж младежки работи. Но едно трѣбва да помнишъ. Невѣста за тебе въ Търново нѣма. Затова мисли какво вършишъ. Кардиналъ Леоне ми загатна, че папата би се много зарадвалъ, ако вземешъ нѣкоя католикиня отъ западнитѣ владѣтелски домове. Имало за тебе тамъ много отбрани моми. Венгерскиятъ кралъ ималъ хубава внучка, испанскиятъ ималъ богати братовчедки, английскиятъ ималъ чинни и благонравни сестреници. А сега, тая зима ще се готвимъ съ всички сили. Тази борба